

На първите етапи от развитието на международното ромското движение важен фактор за това развитие се явява политиката на Югославия. Югославските делегации на първите три конгреса са финансирани от държавата и са най-многобройни, което предопределя защо в ръководството на *International Romani Union* (IRU) водещо място винаги имат югославските роми. На Втория световен конгрес през 1978 г. в Женева е избрано ново ръководство на IRU – президент става д-р Ян Цибула (емигрант от Чехословакия), а генерален секретар Шаип Юсуф (Югославия). Следващият конгрес на IRU се провежда през 1981 г. в Гьотинген, и на него за президент е избран Саит Балич (по това време член на Централния комитет на Съюза на Югославски комунисти), а за генерален секретар Райко Джурич (Югославия). Финалът на влиянието на Югославия върху международното ромско движение е Четвъртият конгрес на IRU във Варшава през 1990 г., на който за президент на IRU е избран Райко Джурич.

Обществена интеграция и/или асимилация

Когато става дума за държавната политика към циганите в Източна Европа по време на т.нар. ‘епоха на социализма’, оценките и до наши дни остават почти изцяло в духа на ‘студената война’. Тази политика, и като цяло, и като конкретни проявления, се определя еднозначно като едно от многобройните престъпления на тоталитарните режими. Много по-трудно е от днешна дата, излизайки от идеологическите щампи, да се потърси един по-обективен и многостранен анализ на тази държавна политика в цялото ѝ разнообразие.

Основният проблем тук е да се намери точното разграничение и да се определят отношенията между два взаимосвързани и често пъти преминаващи от един в друг процеса – обществената интеграция и асимилацията. В хода на историческото развитие много народи, живеещи в чужди етносоциални образувания,